

Видин на 16 - ако градът беше тийнейджър

Чудна идея мина през ума ми. За едно малко градче в една малка държава. В северозападния край на България, известен с разпознаваемия си диалект, за някои смешен, за други грубоват, лежи малкото градче Видин. С излаз на море, или поне така разправят малките деца, докато сочат с пръст към водите на река Дунав, а майките им ги нахокват, че това не е море, а река. Та се оказва, че Видин се намира на брега на река, не на море. Не това обаче е чудната идея, минала през ума ми. Как би изглеждал Видин, ако беше човек и по точно- тийнейджър на 16?

Какво е първото нещо, което забелязваме в един човек? Външния вид, разбира се. Някои биха казали, че не е вярно, но ще ги оставя да живеят в заблуда. В този ред на мисли нека изградим образа на нашето момче на име Видин, както Бог създал някога човека от пръст. Нека започнем от тена. Светла кожа, но с лек загар. Останал спомен от предците му, трудили се по цял ден под жаркото слънце, давайки дори живота си на родната земя. Заради трудолюбието си, често се случвало: „полето да празнува тъжен празник,, , както пише „певецът на българското село,, - Елин Пелин в произведението си „По жътва,,. Но това не плашело видинчани. Идва ред на детайлите. Очите, тъмносини с оттенъци на зеленото, показващи сините води на Дунав и зелените листа на дърветата по брега на реката. Там, където лодките на моряците чакат търпеливо да бъдат пуснати по живото течение. А косата му с кафяви, руси, тъмни и светли кичури. Да напомним за дърветата в крайречния парк през есента, когато листата им изпадат по тесните пътечки, разливащи се в шарен килим под краката на видинчаните. Лицето му сериозно, леко заплашително, но усмихне ли се, грее като слънце. Нека това показва славата на Северозапада. Казват, че хората там са вечно намръщени, сърдити, недоволни, все нещо под носа си мърморят и накриво гледат. Ала стане ли въпрос за веселба, са първи на масата с бутилка домашна ракия под ръка: „ Домашна сливова, на... пийни, дедо, да видиш кво е убаво,, - помня още думите на дядо ми, докато ме караше да топя пръст в чашата му с ракийка.

Ами сега? Какво е външността без душата? Една празна обвивка, управлявана именно от нея. Душа на поет ще има той. На брега на реката с лист и химикал в ръката, заслушан във вятъра или водата. На някоя пейка, стгушена под дърветата срещу статуята: „с фигурата на жената,, както я знаят хората. Или пък загледан в перлата на града. Неговият дом- крепостта Баба Вида. Замъкът, който семейството му построило за него. Сякаш още преди да се роди е бил орисан с тази страст, страстта към историята. Все пак славно минало има рода му. „Важно е да познаваме миналото за да знаем как да постъпим в бъдещето,, - любимата му фраза. Имал е много имена през различните етапи от живота си. Видин, или по-известен сред старата си приятелска компания с първия си прякор- Бонония, може да се похвали с историческия дух, който се усещал в присъствието му. По времето на Второто българско царство пък, разбирате края на пубертета, му дали прякора Бдин, защото в този период станал централна фигура сред приятелите си. Калето, му казвали на шега, защото често се явявал, като защитна стена, ако някой нарушавал личното му пространство, или му се опълчвал. Видин бил известен и със смелостта, която имал, той последен навел глава в един от най-важните родови спорове под ръководството на чичо си Иван Срацимир, който бдял над него като орел. Бранел семейството си до последно.

Дотук добре. Изградихме външния вид, погледнахме в душата и разгърнахме сърцето. Но като всеки завършен образ трябва да разгледаме и мечтите му, амбициите му. За момента, той е още млад, само на 16. Умно момче, с разнообразни таланти и силни страни, обаче има си и той своите слабости. Толкова ярък, а никой го не виждал през годините. По големите му братя и сестри все го засенчвали. Дали с красота, дали с развитие, че дори и по популярност. Колкото и да ги гонел, все не успявал да ги стигне. И с времето Видин оставал някъде там в сянката. Забравен и изоставен, сам да се оправя. Тих, мълчалив и скован, подавал се понякога на изкушенията, които сякаш му шепнели, че ако ги опита ще бъде най- после забелязан, най-после оценен. И така започнали слухове. Че не било най-лошото, но и най-доброто момче. Че бил красив, ала красотата си често криел и повяхвала тя. Все лоши хора, ограничени в собствените си малки кибритени кутийки, живеели около него, а той попивал примера им като гъба защото чул, че в днешно време на поетите се смеели, а на историците казвали, че са зубъри. Готини били безделниците, които интереси нямали, таланта си пропилявали и доброто било слабост, възпитавали се сами по улиците и обвинявали останалите за положението, в което все сами се докарвали. Мечтаел той някога това да се промени.

Най- после да бъде забелязан и оценен. Не само от по-големите, но и от обществото. Да се разгърне към света, да му покаже красотата си, стойността си. Да промени репутацията, която чужденците му давали заради съседите му живеещи около него. В „Новото готино,, да се цанят качествата и уменията, да се спре поощряването и следването на общоприетия модел на ниски морални ценности и лошо поведение.

Като заключение ще кажа следното. Образът му е стойностен и достоен за уважение. Видин притежава завидни качества и умения, но се нуждае от малко помощ, за да постигне мечтите си. Има нужда от малко увереност, за да разгърне пълния си потенциал. Той има много какво да покаже. Дали това ще се случи, или не, зависи до голяма степен от него самия. Готов ли е да поеме риска и да се изправи срещу стереотипа сам? Това само времето ще покаже.

Рая Тихомирова Рангелова

11.А клас, СУ”Цар Симеон Велики”

Тел за връзка:0898616500